

В. В. ВОРОТИНСЬКИЙ

ВПЛИВ ГІБРИДНОЇ ВІЙНИ НОВОГО ТИПУ НА ЗМІНУ ОСНОВНИХ ФУНКЦІЙ ДЕРЖАВНОЇ ІНФОРМАЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ УКРАЇНИ

Розкривається суть сучасної гібридної війни в Україні. На основі досліджень вітчизняних та зарубіжних науковців розкрито ключові визначення, генезу та характеристику терміна. Сформульовано широке розуміння гібридної війни нового типу, визначено її вплив на зміну основних функцій державної інформаційної політики воєнного часу.

Ключові слова: *гібридна війна, гібридний конфлікт, актори гібридної війни, державна інформаційна політика, інформаційна безпека.*

Vorotynskyy Vadym. The impact of a new type of hybrid warfare on changes in basic functions of the state information policy of Ukraine

The article reveals the essence of modern hybrid warfare in Ukraine. Based on the research of leading Ukrainian and foreign scientists derives the key definitions, genesis and characteristics of the term. The obtained data make it possible to form a broad understanding of the hybrid war of a new type unfolding in Ukraine and to determine its impact on the change of the main functions of the state information policy during wartime.

Key words: *hybrid warfare, hybrid conflict, hybrid warfare actors, state information policy, information security.*

Події в Україні 2014 р. актуалізували дослідження природи гібридної війни, і зокрема її використання державами та позадержавними акторами для досягнення своїх політичних та військових цілей. При цьому нова хвиля розвідок як у вітчизняній, так і в зарубіжній науці почалася після широкомасштабної агресії Росії проти України в лютому 2022 р. Тактики ведення сучасної війни, що змінюються, адаптуються та виходять далеко за межі лінії бойового зіткнення, вимагають поглибленого наукового аналізу, оскільки розуміння природи війни визначає ефективність методів протидії.

© **ВОРОТИНСЬКИЙ** Вадим Володимирович – кандидат політичних наук, докторант Інституту держави і права імені В. М. Корецького НАН України; ORCID: 0009-0008-2858-9298; e-mail: vorotinskij@gmail.com

Особливо актуальне це твердження щодо не мілітарних, у класичному розумінні методів ведення війни, а відповідальності державної інформаційної політики, яка з настанням війни стає одним з активних і ефективних інструментів протидії силам противника. Гібридна війна ставить перед державною інформаційною політикою України виклики, які спричиняють необхідність формування нових гнучких підходів моделювання рівноцінного способу захисту та контрдії зовнішнім загрозам. Для України, яка перебуває в активній фазі гібридної війни, розуміння цього питання може бути прирівняне до проблеми збереження суверенності держави. Ці міркування і зумовлюють актуальність даної статті.

Метою статті є визначення, на основі вітчизняних та зарубіжних досліджень, природи гібридної війни та її основних характеристик, змін у структурі ключових функцій державної інформаційної політики України в умовах війни.

Питання гібридних воєн розглядали у своїх наукових працях як зарубіжні, так і вітчизняні автори. Зміст поняття «гібридна війна» ґрунтовно досліджували: Т. Гюбер, В. Немет, Ф. Хоффман, В. Михаель, Р. Волкер, Ласік, Дж. Девіс, Дж. Максуен, Р. Невсон, А. Якобс, Г. Ласконьяріас, М. Ozawa, М. Марсілі, П. Каллен, Е. Райхборн-К'єннеруд, М. Айшервуд, Р. Аркос, М. Джонс, К. Пінненіємі, Х. Сміт, Дж. Уізер та ін. Серед вітчизняних науковців тему гібридної війни розробляли: А. Манойло, О. Тиханичев, О. Бартош, В. Карякин, А. Гостев, В. Горбулін, А. Слюсаренко, Є. Магда, Ю. Даник, Т. Малярчук, А. Сиротенко, Г. Яворська, К. Сабрі, Т. Андрієвський, Г. Динис, О. Пунда, О. Добрянська, М. Пахнін, Н. Новицька, В. Тарасюк та ін. Аналізу основних напрямів державної інформаційної політики в Україні присвячені праці цілої низки українських дослідників, серед яких О. Голобуцький, Є. Захаров, Р. Калюжний, Н. Корніловська, І. Кресіна, О. Крюков, Д. Мельник, В. Стеклов, В. Степанов, В. Цимбалюк, В. Шамрай та ін. Однак ми не маємо єдиного ґрунтового визначення цього нового і постійно змінюваного поняття. Крім того, гібридна війна як фактор впливу на формування державної інформаційної політики вивчена мало і вимагає подальших наукових розробок, особливо враховуючи сучасну ситуацію в Україні.

Поняття «гібридна війна» для світової спільноти не є новим, проте зі збільшенням кількості військових конфліктів гібридного

типу в світі воно набуває нового міждисциплінарного наукового осмислення. Збагачення розроблених раніше концепцій, в яких осмислена стратегічна, оперативна і тактична реальність, здатне дати державним інститутам ключ до розуміння сучасних способів протидії зовнішнім та внутрішнім агресивним факторам та акторам, гібридним та неоднорідним за своєю суттю. Гібридна війна як складне й багатовимірне явище привертає увагу дослідників із різних наукових галузей, що дає змогу постійно розширювати та конкретизувати поняття. Для України такі дослідження є критично необхідними, оскільки країна перебуває в активній фазі асиметричного військового конфлікту, який постійно видозмінюється і вимагає нових підходів у реагуванні.

Щоб краще зрозуміти характер сучасної гібридної війни, і насамперед воєнну агресію Росії проти України, слід заглибитися в історію трансформації даної дефініції. У науці ще не існує універсального розуміння гібридної війни та фундаментального розуміння її природи, оскільки співвідношення у використанні гібридних підходів винятково рухливі, змінюються щодо поточної геополітичної ситуації як у світі, так і в конкретному випадку. Автором основної концепції гібридної війни вважається американський фахівець у сфері військово-політичної стратегії Ф. Гоффман, який стверджував, що кожному історичному періоду властиві свої специфічні форми війни. На його думку, сучасна епоха характеризується процесами гібридизації, які мають місце і у військовій сфері. Гібридні війни включають низку різних способів їх ведення – звичайні (конвенційні) засоби, нерегулярні тактики та формування, терористичні акти, невибіркове насильство та примус, злочинні заворушення [7, с. 14].

У період з 2007 по 2014 р. об'єктом уваги наукової спільноти були проблеми, що виникали внаслідок боротьби з Талібаном, іншими збройними угрупованнями повстанців у Афганістані, та стратегії виходу з цього конфлікту, яких розглядали як недержавних, нерегулярних суб'єктів [10, с. 194]. Наукова думка, осмислюючи поточну геополітичну ситуацію, реагувала на зміни у підходах до ведення воєнних дій, які та той час були актуальними. Ситуація змінилася у 2014 р. після початку воєнних дій в Україні. Концепція гібридної війни, через сім років після ранньої статті Ф. Гоффмана, зайняла центральне місце у дебатах із питань безпеки та стратегічних дослідженнях.

Слід зазначити, що до 2014 р. концепція гібридної війни здебільшого стосувалася недержавних суб'єктів, а після – нерегулярні актори були віднесені до тактичного виміру, але не визначали її суть [10, с. 195]. У 2014 р. НАТО, реагуючи на комбіновану агресію Росії щодо України, адаптувала концепцію гібридної війни. Це означало нове усвідомлення поняття та його використання як основного в описі сучасних конфліктів. Уряди США, Великобританії, Австралії, Франції та Німеччини, а також НАТО та Європейський Союз широко використовували цю концепцію як основу нової політики світової взаємодії. Із зростанням ескалації конфлікту в Україні, застосуванням нових підходів до досягнення військових та політичних цілей змінювалося й розуміння терміна, розширювався набір основних смислів.

У звіті конференції Оборонного коледжу НАТО (NDC) у 2015 р. гібридна війна була визначена як «заперечення стандартних норм та принципів міжнародних відносин та відступ від них у гонитві за вузькими інтересами» [11]. Дослідницький документ NDC представив тривимірне визначення гібридної війни, що охоплює суб'єкта, кошти і територію: «Гібридна війна» — це форма насильницького конфлікту, в якому одночасно беруть участь державні та недержавні суб'єкти, з використанням звичних та нетрадиційних засобів, а також засобів ведення війни, які не обмежуються полем бою чи конкретною фізичною територією» [6]. У розпал кризи в Україні НАТО надало визначення гібридної війни, яке було як політичним, так і тактичним. Альянс підкреслив той факт, що одна країна може побажати використати кінетичні та некінетичні засоби у спробі зайняти вигідну політичну позицію всупереч міжнародним стандартам та нормам.

У лютому 2023 р. Оборонний коледж НАТО опублікував дослідження з аналізом підходів у гібридній війні Росії проти України після вторгнення у лютому 2022 р. на підставі комплексу дій агресора. Доповідь знаменна спробою усвідомити і довести факт трансформації гібридної війни («hybrid») першої стадії (2014-2022) до гібридної війни («total, global, hybrid») другої стадії (від 2022) [12, с. 151]. Це вкотре доводить, що підходи до вивчення сучасних конфліктів змінюються разом із самими конфліктами. І якщо до 2014 р. дослідницькі розвідки здебільшого орієнтувалися на конфлікт США на Близькому Сході, то війна Росії проти України зму-

сила розглядати поняття «гібридна війна» на основі нових подій та співвідношень.

До найбільш загальних визначень сучасної гібридної війни належить формула М. Марсілі, який наголошує, що це комплексна стратегія, а не просто набір методів і тактик, здатних об'єднати летальні та нелетальні інструменти у цілісний підхід, який формує гібридний континуум загалом» [9, с. 153-154]. При цьому дослідник додає, що «гібридна війна» — це загальний концептуальний термін, узагальнене поняття, що включає безліч інструментів: військових і цивільних, звичайних і нетрадиційних [9, с. 151].

З таким визначенням погоджується український дослідник К. Сабрі, який описує «гібридну війну» як «сучасну військову стратегію, що поєднує застосування конвенційних, мілітарних сил із використанням іррегулярних утворень, веденням дій у кіберпросторі, інформаційних операцій та засобів економічного і дипломатичного тиску на противника [5, с. 209]. На думку українського вченого Г. Диниса, «гібридна війна/гібридний конфлікт» — це несформовані правовідносини, учасниками, яких є державні та недержавні актори, регулярні збройні сили, нерегулярні воєнізовані формування, що поєднують традиційні та нетрадиційні методи, терористичні засоби ведення війни з використанням новітніх видів озброєнь та високих інформаційно-комунікаційних технологій для дезорганізації, деморалізації збройних сил противника та населення на території державного утворення з метою отримання воєнно-політичної перемоги над противником [2, с. 110].

Більш змістовне та відповідне сучасним умовам визначення дає український дослідник Т. Андрієвський: «Гібридна війна» — це збройний конфлікт між державами, або між державою та недержавним утворенням, у якому один суб'єкт здійснює стосовно іншого суб'єкта пряму агресію із прихованим застосуванням своїх збройних сил або опосередковано через інших суб'єктів, організацій, утворень із комплексним застосуванням політичних, економічних, інформаційних та інших невійськових заходів, реалізованих з опорою на військову силу, а також терористичні, диверсійні, підривні та кримінальні технології, що в комплексі застосовуються з метою позбавлення протиборчої сторони фактичного суверенітету як для захоплення території, так і без захоплення всієї території держави,

але з утворенням штучних центрів впливу на внутрішню та зовнішню політику жертви» [1]. Важливий момент, на якому наголошує Т. Андієвський у характеристиці «гібридної війни», – це збройний конфлікт. З ним солідарний і М. Марсілі: «Некінетичні дії, такі як операції з інформування чи надання впливу, дипломатичні та економічні санкції, не досягають рівня спустошення та руйнувань, спричинених кінетичною атакою, і тому не є актом війни. В результаті ми припускаємося помилки, коли використовуємо термін «війна» або його синонім «війна» для опису гібридних операцій, які не передбачають застосування реальної сили» [8, с. 45]. З точки зору викликів сучасної гібридної війни щодо формування нових моделей державної інформаційної політики у воєнний час найбільш релевантними стають характеристики явища, які дають повне розуміння необхідності фундаментальних змін у принципах роботи системи.

У документі, опублікованому в рамках програми «Багатонаціональна кампанія розвитку можливостей» (Multinational Capability Development Campaign (MCDC) Міністерства оборони Великобританії, наводиться докладна характеристика сучасної гібридної війни. Зокрема, зазначається, що «відносна новизна гібридної війни полягає у здатності суб'єкта синхронізувати кілька інструментів влади одночасно та навмисно використовувати креативність, двозначність, нелінійність та когнітивні елементи війни. Гібридна війна, що проводиться державними або недержавними суб'єктами, зазвичай розробляється таким чином, щоб залишатися нижчою за очевидні пороги виявлення та реагування, і часто залежить від швидкості, обсягу та повсюдного поширення цифрових технологій, які характеризують нинішню інформаційну епоху» [13, с. 10]. Цю думку поділяють дослідники А. Якобс і Г. Ласконхаріас, вказуючи, що гібридна війна – це «синхронізоване використання безлічі інструментів сили, адаптованих до конкретних вразливостей всього спектра соціальних функцій задля досягнення синергетичного ефекту» [6, с. 198]. Гібридна війна не оголошується, на початку вона часто проявляється у нетрадиційних і таємних діях. Держава чи населення, яке стало жертвою гібридної агресії, можливо, не зможуть оцінити, що ці «множинні інструменти» можуть бути частиною синхронізованих дій держави чи суб'єкта. Більше того, навіть використання відкритих засобів може мати кілька значень

у тактичному плані, якщо використовуються в поєднанні з таємними методами. Науковці П. Каллен та Е. Райхборн-К'єннеруд розвивають дані висновки та виділяють основні ознаки гібридної війни: 1) призначена для використання національних вразливостей у політичному, військовому, економічному, соціальному, інформаційному та інфраструктурному спектрі; 2) використовує скоординовані військові, політичні, економічні, цивільні та інформаційні інструменти влади, які виходять далеко за межі військової сфери; 3) синхронізована та систематична; 4) гібридні загрози є міжнародною проблемою. Багатонаціональні структури – переважно з використанням існуючих інститутів та процесів – мають бути розроблені для полегшення співпраці та транскордонного співробітництва [13, с. 3].

Отже, гібридна війна – глобальна, синхронізована, скоординована єдиним центром і спрямована на ключові вразливості держави. Основними її відмінностями від традиційної (не-гібридної, до-гібридної) є: ширший набір інструментів та методів; нові способи ураження; новий спосіб синхронізації дій; тяжіння до невизначеності та креативності для зниження рівня виявлення та ускладнення реагування; несвоєчасність реакцій сторони, що атакується [13, с. 10].

Під час активної фази гібридна війна як домінуючий фактор впливає на всі сфери суспільного життя і зумовлює появу нових функцій держави. Державна інформаційна політика змінює ключові свої завдання, так і функції, адаптуючись до агресивного гібридного середовища. Сервіс перетворюється на активний інструмент оборони, опору та нападу. Хоча останній фактор у сучасних українських дослідників не знаходить такого тлумачення. Найбільш повне визначення державної інформаційної політики в умовах війни (без конкретизації гібридного характеру) сформували О. Пунда, О. Добрянська та Н. Новицька. Вони визначають її як «систему заходів, що здійснюються державою спільно з інститутами громадянського суспільства щодо регулювання інформаційних процесів, формування та розвитку інформаційного суспільства на основі пріоритету національних інтересів країни у сфері її оборони, з метою захисту прав та інтересів людини, моральних цінностей, забезпечення інформаційної безпеки особистості, суспільства та самої держави [4].

Якщо у мирний час основними функціями державної інформаційної політики фахівці визначають інтегративну, комунікативну, актуалізацій, соціальну [3, с. 88-89], то під час війни Росії проти України (тотальної, глобальної, гібридної) такими функціями, на нашу думку, є: 1) **захисна (оборонна)** – зумовлює збереження суверенітету та національної ідентичності, створення інформаційного фронту, виявлення зовнішніх когнітивних загроз та протидію їм; 2) **контрактивна** – визначальна, використання всього спектра засобів інформаційної політики, коли держава не просто реалізує традиційну, реактивну модель інформаційної політики, а прямо впливає на зміну в розстановці сил; 3) **інтегративна** – відповідна глобальним викликам, залучення до гібридного конфлікту іноземних гравців, з одного боку, а з іншого – консолідація зусиль громадянського суспільства, зарубіжних акторів; 4) **комунікативна** – забезпечує активне, консолідоване безпечне інформаційно-комунікаційне поле; 5) **соціальна** – відповідальність за збереження та активізацію соціальних відносин в усіх сферах – політики, культури, науки, релігії в умовах зовнішніх загроз.

Отже, зміна ключових функцій державної інформаційної політики у ситуації гібридної війни зумовлює необхідність кардинальних змін у моделях побудови та реалізації політики, заснованих на врахуванні складних комбінацій гібридних факторів в умовах агресивного середовища, що швидко змінюється. Наукові дослідження у цьому напрямі мають бути продовжені, що дасть можливість інститутам, які відповідають за реалізацію державної інформаційної політики, втілювати проактивну актуальну модель, здатну ефективно відповідати новим функціям держави. Тобто реалізовувати не лише традиційну модель мирного часу, а й прагнути втілення динамічної моделі протидії загрозам та формування нових політичних, соціальних та військових можливостей.

1. Андрієвський Т.Г. Гібридна війна у політичному процесі: особливості проявів та засоби протидії: дис ... докт. філос. / Харків. нац. пед. ун-т. Харків, 2021. 259 с. 2. Динис Г. Г. Сучасні гібридні збройні конфлікти: правові аспекти (приклад агресії Російської Федерації проти України). *Геополітика України: історія і сучасність*: зб. наук. праць. 2016. Вип. 2 (17). С. 103–111. 3. Пахнін М.Л. Принципи, завдання та інструменти державної інформаційної політики України в сучасних умовах. *Теорія та практика державного управління*. 2014. Вип. 3 (46). С. 87-95. 4. Пунда О. О.,

Добрянська О.Д., Новицька Н.Б. Принципи інформаційної політики в умовах війни та їх нормативно-правове закріплення. *Екологічне право*. 2022. №1-2. С. 60–65. 5. Сабрі К. Н. Інформаційно-іміджевий аспект гібридної війни. *Молодий учений*. 2018. № 5 (1). С. 206-210. URL: [http://nbuv.gov.ua/UJRN/molv_2018_5\(1\)_53](http://nbuv.gov.ua/UJRN/molv_2018_5(1)_53). 6. Jacobs A., Lasconjarias G. *NATOs Hybrid Flanks: Handing Unconventional Warfare in the South and East* // Rome: NATO Defence College. 2015. URL: https://www.files.ethz.ch/isn/190786/rp_112.pdf. 7. Hoffman Frank G. *Conflict in the 21st Century: The Rise of Hybrid Wars*. Arlington, VA: Potomac Institute for Policy Studies, 2007. 72 p. 8. Marsili M. Hybrid warfare: above or below the threshold of armed conflict? *Hungarian Defence Review* 150(1-2). 2022. №. 1-2. Pp. 36-48. 9. Marsili M. The Russian Influence Strategy in Its Contested Neighbourhood // Mölder, H., Sazonov, V., Chochia, A., Kerikmäe, T. (eds). *The Russian Federation in Global Knowledge Warfare. Contributions to International Relations*. Springer, Cham. P. 149–172. URL: https://doi.org/10.1007/978-3-030-73955-3_8. 10. Mumford A., Carlucci P. Hybrid warfare: The continuation of ambiguity by other means. *European Journal of International Security*. 2023. Vol. 8. Issue 2. P. 192 – 206. URL: <https://doi.org/10.1017/eis.2022.19>. 11. NATO Defence College, Conference Report // *NATO and New Ways of Warfare: Defeating Hybrid Threats*. 2015. 19 May URL: <https://www.ndc.nato.int/news/news.php?icode=814>. 12. Ozawa M. Total, global, hybrid war. War changes everything: Russia after Ukraine. NDC Research Paper. 2023. № 28. February. P. 6. URL: <https://www.ndc.nato.int/download/downloads.php?icode=792>. 13. Cullen P., Reichborn-Kjennerud E. *Understanding Hybrid Warfare, Multinational Capability Development Campaign (MCDC)*. 2017. URL: https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/647776/dar_mcdc_hybrid_warfare.pdf.

References

1. Andriievskyy T.H. Hibrydna viyna u politychnomu protsesi: osoblyvosti proiaviv ta zasoby protydyii: dys ... dokt. filos. / Kharkiv. nats. ped. un-t. Kharkiv, 2021. 259 s. 2. Dynys H. H. Suchasni hibrydni zbroyni konflikty: pravovi aspekty (pryklad ahresii Rosiyskoi Federatsii proty Ukrainy). *Heopolityka Ukrainy: istoriia i suchasnist*: zb. nauk. prats. 2016. Vyp. 2 (17). S. 103–111. 3. Pakhnin M.L. Pryntsypy, zavdannia ta instrumenty derzhanoi informatsiinoi polityky Ukrainy v suchasnykh umovakh. *Teoriia ta praktyka derzhavnogo upravlinnia*. 2014. Vyp. 3 (46). S. 87-95. 4. Punda O.O., Dobrianska O.D., Novytska N.B. Pryntsypy informatsiynoi polityky v umovakh viyny ta ikh normatyvno-pravove zakriplennia. *Ekolohichne pravo*. 2022. No 1-2. S. 60–65. 5. Sabri K. N. Informatsiino-imidzhevyi aspekt hibrydnoi viiny. *Molodyi uchenyi*. 2018. № 5 (1). S. 206-210. URL: [http://nbuv.gov.ua/UJRN/molv_2018_5\(1\)_53](http://nbuv.gov.ua/UJRN/molv_2018_5(1)_53). 6. Jacobs A., Lasconjarias G. *NATOs Hybrid Flanks: Handing Unconventional Warfare in the South and East* // Rome: NATO Defence College. 2015. URL: https://www.files.ethz.ch/isn/190786/rp_112.pdf. 7. Hoffman Frank G. *Conflict in the 21st Century: The Rise of Hybrid Wars*.

Arlington, VA: Potomac Institute for Policy Studies, 2007. 72 p. **8.** Marsili M. Hybrid warfare: above or below the threshold of armed conflict? *Hungarian Defence Review* 150(1-2). 2022. №. 1-2. Pp. 36-48. **9.** Marsili M. The Russian Influence Strategy in Its Contested Neighbourhood. // Mölder, H., Sazonov, V., Chochia, A., Kerikmäe, T. (eds). *The Russian Federation in Global Knowledge Warfare. Contributions to International Relations*. Springer, Cham. P. 149–172. URL: https://doi.org/10.1007/978-3-030-73955-3_8. **10.** Mumford A., Carlucci P. Hybrid warfare: The continuation of ambiguity by other means. *European Journal of International Security*. 2023. Vol. 8. Issue 2. R. 192 – 206. URL: <https://doi.org/10.1017/eis.2022.19>. **11.** NATO Defence College, Conference Report // *NATO and New Ways of Warfare: Defeating Hybrid Threats*. 2015. 19 May URL: <https://www.ndc.nato.int/news/news.php?icode=814>. **12.** Ozawa M. Total, global, hybrid war. War changes everything: Russia after Ukraine. *NDC Research Paper*. 2023. № 28. February. P. 6. URL: <https://www.ndc.nato.int/download/downloads.php?icode=792>. **13.** Cullen P., Reichborn-Kjennerud E. *Understanding Hybrid Warfare, Multinational Capability Development Campaign (MCDC)*. 2017. URL: https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/647776/dar_mcdc_hybrid_warfare.pdf.

Vorotynskyy Vadym. The impact of a new type of hybrid warfare on changes in basic functions of the state information policy of Ukraine

The beginning of Russia's war against Ukraine in 2014 caused the interest of scientists to study the nature of hybrid warfare, namely its use by states and not regular actors to achieve their political and military goals. NATO reacted to the change in the nature of the armed conflict. The governments of the United States, Great Britain, Australia, France, and Germany, as well as NATO and the European Union, began to use the concept of hybrid warfare as the basis of a new policy of global cooperation. At the same time, the Russian full-scale invasion in February 2022 changed the meaning of the term "hybrid warfare" for the second time. The events in Ukraine in 2022-2023 were recognized as a new type of war (total, global, hybrid), which goes far beyond the borders of Ukraine and has a global nature. This challenged world and Ukrainian scientists of various disciplines to study a new phenomenon since understanding the nature of war determines the effectiveness of countermeasures.

The key features of hybrid warfare are a wider set of tools and methods; new methods of defeat; a new way of synchronizing actions; attraction to ambiguity and creativity to reduce detection and complicate response; and untimely reactions of the attacked party. The active phase of the hybrid war, being a dominant factor, flows into all spheres of social life and gives rise to the emergence of new state functions. The state information policy is changing its key objectives and functions, adapting to an aggressive hybrid environment. The service turns into an active tool of defense, resistance, and attack. In

peacetime, the main functions of the state information policy by experts are integrative, communicative, actualization, and social. During Russia's war against Ukraine, the main functions become: protective (defensive), contractive, integrative, communicative, and social.

Key words: hybrid warfare, hybrid conflict, hybrid warfare actors, state information policy, information security.